

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗
จิตที่บริสุทธิ์แล้วจำอยู่ตลอดเวลา

ก่อนจ้งหัน

เราพูดจริงๆ แก่เท่าไรๆ ดูพี่น้องชาวไทยเราเนี่ย รู้สึกอ่อนใจๆ เราขอพูดจากหัวอกเรา ดูที่ไหนมีแต่เลอะๆ เทอะๆ มีแต่กองมูตรกองคูเต็มบ้านเต็มเมือง ใครก็เรียนมาแต่ชั้นนั้นชั้นนี้ชั้นดอกเตอร์ดอกแต่อะไรก็ไม่ว่าแหละนะ แล้วก่อไฟเผาเผาทั้งประเทศ มันดอกเตอร์ดอกแต่อะไรอย่างนั้น ความรู้นี้เรียนมาเพื่อสังหารชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ของตนเหอ ดูเรียนมาที่ไหนก็มีตั้งแต่สูงๆ พอมาหาที่ไหนก็ดอกเตอร์ดอกแต่อะไรก็ไม่ว่าแหละ ดอกชี้หมาอะไร

เราดูแล้ว แหม มันจะทนไม่ได้ อย่าหาว่าหลงตาบัวคุณนะ มันดูหมดนะดูโลกจากหัวใจนี้ แต่ก่อนไม่เคยดู เดียวนี้ดูมาตลอดๆ เวลาไม่ควรจะแสดงมากนักอย่างเงี้ยเก็บไว้ๆๆ ก็เพิ่งเริ่มมาออกตอนนี้นะแหละตอนช่วยพี่น้องชาวไทยเราที่จะล่มจม ๒๕๔๐ นี้แหละเรื่อยมาๆ การดูนี้ดูมานานแล้ว มีเหมือนไม่มี เห็นเหมือนไม่เห็น หูหนวกตาบอดไปอย่างนั้น ลักษณะอย่างนั้นแหละ ก็มาเริ่มออก ดูไปที่ไหนๆๆ มีแต่เรื่องกิเลสเหยียบหัวคนๆ ธรรมนี่ออกเงี้ยขึ้นไม่ได้เลย นี่เราสลดสังเวชจริงๆ ไม่ใช่พูดเล่นๆ นะ

ท่านทั้งหลายมาคิดนะว่าหลงตาบัวดูถูกเหยียดหยามพี่น้องทั้งหลาย พูดด้วยความเมตตานะ มันจะจมกันไปหมดทั้งชาติไทยของเรา ศาสนาของเรา พระมหากษัตริย์ของเรา เพราะอำนาจของกิเลส ความเห็นแก่ได้แก่เอาแก่ร้ายก็ริษยานะเหยียบกันๆๆ ไปที่ไหนมองเห็นแต่นั้นแหละจนสลดสังเวชนะเรา เวลานี้ก็ไม่ทราบว่ามันเข้ามากลางสนามนี้เมื่อไร ได้พูดอยู่อย่างนี้แหละอยู่กลางสนามแห่งความวุ่นวาย กลางกองมูตรกองคูนี้มันให้ท่านทั้งหลายได้พิจารณาเสีย ธรรมของพระพุทธเจ้าเลิศขนาดไหน กองมูตรกองคูนี้มันเลิศอะไร มันก่อแต่ไฟเผาเผาไปทั่วดินแดนไปที่ไหน นี่แหละเรื่องของกิเลสไปไหนก่อไฟเผาไฟไปพร้อม ไหม้ไปพร้อม ธรรมไปที่ไหนเย็นนะ เย็นไปเรื่อยๆ อยู่คนเดียวท่านก็เย็น เช่นอย่างพระปฏิบัติที่มุ่งธรรมมุ่งธรรมมุ่งต่อมรรคผลนิพพาน ท่านอยู่คนเดียวอดบั้งอิมบั้งๆ ทุกข์ยากลำบาก แต่หัวใจท่านสว่างมตลอด หลักเกณฑ์อันใหญ่โตคือหัวใจ

ท่านสง่างาม สิ่งภายนอกอาศัยไปอย่างนั้นแหละพอถึงวัน ไม่ว่าเขาว่าเราตายแล้วทั้งหมด ๆ ไม่มีใครเอาไปได้แหละ ความอบอุ่นจริงๆ มาอยู่ที่หัวใจนะ

ให้พากันสั่งสมความดีเข้าสู่ใจๆ อย่าเป็นบ้ากันกับกิเลสเอานักหนา มันเป็นมาตั้งกัปตั้งกัลป์แล้วไม่มีความเบื่อหน่ายอิมพอ ไม่มีความเข็ดหลาบก็คือพวกมนุษย์เรานี้ เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเราในเมืองไทยนี่แหละ มันโง่จะตาย ไปแบกศาสนาพระพุทธเจ้าที่เลิศเลออยู่ มันไม่เคยสนใจยิ่งกว่ากองมูตรกองคูคือความโลภความโกรธราคะตัณหา มันเอาจริงเอาจังมาก ไม่มีวันอิมพอนะ นี่แหละมันน่าสลดสังเวช

เราขอเปิดอกสักหน่อยเถอะเรา ไม่นานเราจะตาย ครองธรรมประเภทนี้มาได้ ๕๕ ปีนี้แล้ว แต่ธรรมนี้มีเหมือนไม่มี ไม่อัดไม่อัน ไม่ผลักไม่ดัน ถึงเวลาที่จะพูดก็ตั้งที่ฟังอยู่เวลานี้แหละ นี่ไม่ใช่พูดด้วยความโมโหโทโสนะ พูดด้วยอำนาจแห่งธรรมแห่งความเมตตาให้ท่านทั้งหลายฟัง มันจะตายทิ้งเปล่าๆ นะชาวพุทธเรา ชาวพุทธชาวพระเราจะเป็นฝึกัดชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ เห็นไหมกิเลสมันมองใครเมื่อไร มันไม่ได้เห็นแก่หัวโล้นผ้าเหลืองนะ กิเลสเหยียบได้หมดขอแต่เปลือเท่านั้นแหละถ้าไม่มีธรรม ถ้ามีธรรมอยู่ที่ไหนเย็นหมด ให้ท่านทั้งหลายคิดเอาไว้

หลวงตาบอกชัดๆ เลย หลวงตาไม่เคยสนใจในสามแดนโลกธาตุนี้ที่จะเข้ามาผ่านในหัวใจแม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มีได้ ๕๕ ปีนี้แล้ว ครองธรรมประเภทเลิศเลอนี้มาได้ ๕๕ ปีนี้แล้ว อวดหรือไม่อวดพิจารณาซิ วันนี้เปิดเสียบ้างนะ จะนอนจมกัณอยู่กับกองมูตรกองคูนี้หรือ ขอบุขของดีจะไม่มองเลยหรือ ขอให้พากันพิจารณา ฝึกหัดตัดแปลงชใจคนเราอยากดีต้องฝึกหัด อยู่เฉยๆ ให้ดี ดีแต่ชื่อนั้นแหละเต็มอยู่ในเรือจังก์ก็เยอะไอ้ดี ๆ ๆ นั้นนะ แต่มันก็เป็นนักโทษด้วยกันทั้งหมด ถ้าทำตัวให้เสีย ชื่อมันมีความวิเศษวิโสอะไร มันดีมันชั่วอยู่กับคน ให้ปรับปรุงตัวเองให้ดีแก้ไขตัวเองให้ดี ส่งเสริมตัวเองให้ดี ชื่อว่าอะไรก็ช่างมันเถอะขอให้เราดี ชื่อตั้งเสียหยดย้อยฟาดจรววดดาวเทียมมองดูคนอยู่ใต้กันนรก ใต้กันส้วมกันถ่านมันน่าดูไหม

เวลานี้กำลังเป็นบ้าตั้งชื่อกัน โอ้ยชื่อนี้ พอลถามชื่อว่าอะไร ให้รีบไปมองดูโน่นนะ มองดูฟากจรววดดาวเทียม แต่คนให้มองดูกันนรก มันเอาแต่ชื่อแต่นามมาเท่านั้นก็เป็นบ้าทั้งหมด หลงชื่อหลงนามหลงลมปาก ความจริงจริงๆ ที่จะให้คนได้รับความสุขความทุกข์มันไม่ได้สนใจไม่ได้ปฏิบัติ ไม่ได้แก้ไขในสิ่งที่ควรแก้ไข มันเลวลงไปทุกวันๆ นะ ดูที่ไหนๆ ธรรมนี้กองมูตรกองคูทับไปหมดเหยียบไปหมด มันวิเศษวิโสแต่กองมูตรกองคูชี้โลกชี้

โกรธขี้หลง นี่แหละกองมูตรกองคุณ มันเหยียบอยู่บนหัวใจสัตว์ วันนี้ขอให้ได้พูดเสียบ้าง
เถอะนะ แหม มันพิลึกจริง ๆ

ตาธรรมกับตากิเลสมันต่างกันนะ ตากิเลสจะมองดูตั้งแต่ส้วมแต่ถ่าน ขี้ขี้ขำกันวัน
ยังค่ำ ตาธรรมมองดูหมดเห็นหมดจำไปหมด พระพุทธเจ้าว่า อาโลโก อุทปาติ สว่างจำทั้ง
กลางวันกลางคืน โลกวิทู รู้แจ้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึงหายสงสัยปล่อยวางได้หมด
พวกเรานี้มีแต่กวาดเข้ามาต้อนเข้ามา กวาดเข้ามาเผาเจ้าของ เอาละเทศน์เพียงเท่านี้ ให้
พร

หลังจ้งหัน

ผู้กำกับ จากนสพ.พิมพ์ไทย คอลัมน์วิจารณ์ธรรม หัวข้อเรื่อง

พระป่าคือใคร? มีวัตรปฏิบัติอย่างไร?(ต่อ)

แต่ก็ยังมีวัดที่รักษาสภาพป่าไว้ได้ด้วยดี ผู้เขียนรู้เรื่องวัดวัดหนึ่งในจังหวัดอุดรฯ ซึ่ง
ต้องอาศัยใช้น้ำบ่อ ทุกๆ วันพระต้องตักน้ำขึ้นมาใส่บิ๊บ บรรทุกรถเข็นไปใส่ในตุ่มตามกุฏิ
ต่างๆ เป็นงานหนักมาก ศรัทธาคณะหนึ่งจึงขอถวายเครื่องสูบน้ำพร้อมด้วยถังส่งน้ำและ
ท่อประปา แต่ท่านสมภารไม่รับ บอกว่าจะทำให้พระเณรสบายมากไป เลยลืมนึกทุกข์ซึ่ง
เป็นเหตุกระตุ้นให้ปฏิบัติกัมมัฏฐาน ที่วัดเดียวกันมีผู้จะถวายเงินต่อไฟฟ้าของทางการเข้า
ไปให้ ท่านก็ไม่รับ บอกว่าพระป่าใช้ตะเกียงหรือเทียนไขก็สว่างพอแล้ว เพราะไม่ต้องอ่าน
เขียนอะไร พอค่ำลงก็เข้าที่ภาวนา ที่วัดนี้หนังสือพิมพ์ท่านก็ไม่ให้พระอ่าน วิทยูไม่ให้ฟัง
แต่ก็ยังมีคนแย่งกันไปอยู่กับท่าน รวมทั้งชาวต่างประเทศ

พวกชาวกรุงที่เคยเห็นแต่วัดที่กรุงรังไรระเบียบ เมื่อได้ไปเยี่ยมวัดป่าเป็นครั้งแรก
มักจะต้องอุทานว่า นี่ท่านทำอะไรวัดจึงสะอาดฉะนี้ ทั้งๆ ที่มีต้นไม้เต็มไปทุก
แห่ง ทางเดินของท่านแทบไม่มีใบไม้ ส้วมก็สะอาด ศาลาก็สะอาด สะอาดไปทุกแห่ง
คำตอบคือพระป่าท่านปฏิบัติตามพระวินัย ท่านต้องรักษาเสนาสนะ(ที่อยู่) และบริเวณ
ให้สะอาด

ทุกๆ เช้าตั้งแต่ยังไม่สว่างพอท่านเลิกนั่งสมาธิในตอนเช้า ท่านก็ปิดกวาดกุฏิ พอ
สว่างๆ ก็ช่วยกันกวาดดูศาลาการเปรียญ การถูพื้นของท่านเป็นการ “ถูไกล” จริงๆ ไม่ใช่
เพียงเอาผ้ามาลูบๆ ท่านใช้ลูกมะพร้าวทุตตครั้งแทนแปรง และโก้งโค้งถูอย่างเอาเป็นเอา
ตาย ถ้าสมภารยังหนุ่มท่านก็ร่วมถูด้วย ดังนั้นพื้นศาลาของวัดป่าส่วนมากจึงเป็นตัวอย่าง

ของความสะอาด และเป็นเครื่องวัดความสามัคคีและวินัย บางแห่งพื้นมันจนลื่น ใครเดินไม่ระวังต้องหกล้มกันกระแทก

ทุก ๆ วันเวลาบ่าย ๑๕ ถึง ๑๖ นาฬิกา เป็นเวลากวาดของวัดป่าส่วนมาก พอได้เวลาพระแต่ละรูปก็ลงมือกวาดด้วยไม้กวาดไม้ไผ่ด้ามยาวๆ ออกจากกุฏิของตน มุ่งไปสมทบพบกันที่ศาลาใหญ่ ตามธรรมดาท่านสมภารก็กวาดด้วย จะมียักเว้นก็แต่ผู้อาพาธเท่านั้น งานกวาดนี้เปลืองแรงมาก เพราะไม้กวาดหนักและด้ามยาว กว่าเสร็จก็เหงื่อท่วมตัว เป็นการออกกำลังที่ดียิ่ง

พระป่าท่านเดินจงกรมเดินบิณฑบาตทุกวัน ภูศาลาทุ๊กวันและกวาดวัดทุกวัน ท่านจึงแข็งแรงและสุขภาพดี

ประชาธิปไตยและสังคมนิยมแบบพุทธ พระพุทธศาสนาเป็นตัวอย่างของประชาธิปไตยและสังคมนิยม ตั้งแต่เริ่มเข้ามาบวชเป็นสมาชิกของวัดก็ต้องผ่านการลงมติของคณะสงฆ์เสียก่อน ของต่างๆ ที่มีผู้ถวายแหว่งด้อมเป็นของกลาง ใครจะเอาไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวไม่ได้ ทุกคนมีส่วนที่จะได้รับประโยชน์จากสงฆ์ ถ้ามีการพิพาทกันก็ต้องตั้งกรรมการพิจารณา เหล่านี้เป็นตัวอย่างของประชาธิปไตยและสังคมนิยม แต่เป็นแบบพุทธ คือเป็นการสมัครใจไม่บังคับ ถ้าไม่พอใจก็ไปที่อื่นเสีย แล้วก็ยังมีคารวะ มีอาวุโส มีบารมี มีกรรม มีวิบาก ไม่ใช่ทุกคนเท่ากันหมด

ในวัดป่าท่านใช้ระบบนี้อย่างเคร่งครัด มีลาภสิ่งใดมาสู่วัด สมภารเป็นผู้สั่งให้แจกจ่ายหรือให้เก็บสะสมไว้ พระรูปใดขาดแคลน พระรูปนั้นได้รับก่อนหรือมากกว่า เครื่องอุปโภคบริโภคหรือปัจจัยก็ขึ้นอยู่ในระบบเดียวกัน อาหารที่บิณฑบาตมาได้ เอามาเทรวมกันก่อน แล้วจึงแจกไปให้ทั่วกัน ผ้าที่ได้มาจากผ้าป่าหรือกฐิน เก็บเข้าไว้เป็นกองกลาง พระรูปใดมีจีวรเก่าหรือชำรุดมากแล้ว สมภารเป็นผู้สั่งจ่ายให้ตามความจำเป็น

ปัจจัยที่มีผู้ถวายวัด เข้าบัญชีของวัด ปัจจัยที่เขาถวายเฉพาะตัวเข้าบัญชีเฉพาะตัวผู้นั้น ๆ ดังนั้นวัดใดมีพระที่มีผู้เคารพนับถือมาก พระในวัดนั้นก็พลอยได้รับประโยชน์ไปทั่วกัน

ณ.หนูแก้ว

หลวงตา เขาพูดถึงเรื่องพระป่า ก็พูดได้โดยถูกต้องแล้วนี่ ก็แสดงว่าเขาไปเที่ยวดูเรียบร้อยแล้วเขาถึงมาพูด ไม่ผิด คือความพร้อมเพรียงสามัคคีกันนี้ พระป่าพระกรรมฐานจะเรียกว่าเป็นที่หนึ่งก็ได้ ท่านมีความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน ไม่แสดงทิฐิมานะกระทบกระเทือนซึ่งกันและกัน ฟังเหตุฟังผล ผู้ใหญ่ก็ดี ผู้น้อยก็ดี เคารพตามอาวุโสกันแต่

แต่เรื่องความผิดหรือความถูกนั้นยกให้เป็นธรรมด้วยกันทั้งหมด ไม่ว่าผู้ใหญ่ผู้น้อย ยอมรับเหตุผลคือความถูกต้อง ผู้น้อยพูดถูกต้องแล้ว ผู้ใหญ่รับทันทีเลย ไม่ถือพิธีมานะว่า เราเป็นใหญ่ ใหญ่แบบนั้นมันใหญ่กิเลสไม่ใช่ใหญ่ธรรม ถ้าใหญ่ธรรมก็ยอมรับเหตุผล พระท่านปฏิบัติกันอย่างนั้น และปฏิบัติเรียบร้อยตลอดมา ไม่มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งอะไร สะดวกสบาย เพราะต่างคนต่างปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของธรรมของวินัย ซึ่งเป็นความถูกต้อง ดึงตามอยู่แล้ว ก็ดึงตามไปตาม ๆ กัน นี่คือวัดป่าที่ท่านปฏิบัติตามแถวแนวของศาสดาจริง ๆ มี มาแล้วในครั้งพุทธกาล เป็นตำรับตำราบอกมาชัดเจนมากทีเดียว ท่านปฏิบัติอย่างนั้นท่าน จึงอยู่ผาสุกสบาย

การอยู่การกินนี้ไม่เหลือเฟือ ถึงจะมีมากก็ออกหมดแหละ ท่านไม่สั่งสมไม่เก็บ มี เท่าไรแจกจ่ายให้ทั่วถึงกันหมด เห็นหัวใจทุกคน ๆ เสมอด้วยหัวใจของตัวเอง ดูตัวเองแล้ว ก็ดูข้างนอก ดูให้ทั่วถึงกัน เฉลี่ยเพื่อแผ่ถึงกัน คนเราเมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วจะมีทะเลาะเบาะ แว้งอะไร ต่างคนต่างมีความรู้สึกอย่างเดียวกัน มีความเสียสละดูแลทั่วถึงเช่นเดียวกันแล้ว ก็อยู่ด้วยกันเป็นความผาสุกสบาย ออย่าว่าแต่วัด แม้แต่ในบ้านถ้าปฏิบัติอย่างนี้แล้ว บ้านเมืองจะสงบร่มเย็นมากทีเดียว ไม่มีแต่เรื่องแบบกอบแบบโกย แบบบริดแบบไถกันดังที่ เป็นอยู่

ตั้งรัฐบาลชุดไหนมาก็กินแบบลึก ๆ ลับ ๆ จะชนเข้าสู่คลังหลวงซึ่งเป็นส่วนรวมมี น้อย แต่ชนออกมากกว่าชนเข้า จนกระทั่งเมืองไทยเราจะล่มจม นี่ก็เพราะความเห็นแก่ตัวของตัว พรรคพวกของตัวนั้นแลเป็นสำคัญ ใหญ่ยิ่งกว่าส่วนรวม ส่วนรวมก็เลยแห้งผากไป หมดเลย นี่ละความเห็นแก่ตัว ขยายออกไปก็พรรคพวกของตัว เพื่อนฝูงของตัว เรื่อยไป เลยอย่างนั้น เป็นเรื่องของกิเลสล้วน ๆ ไม่ใช่เรื่องของธรรม เรื่องของธรรมจะเป็นชาติชั้น วรรณะใดก็ตามเอาธรรมเป็นเกณฑ์ เข้ามาสู่ธรรมด้วยกันแล้วสนิทกันได้หมด เป็นอย่างนั้น แหละ ท่านจึงไม่มีทะเลาะเบาะแว้งกัน

ท่านผู้มุ่งอรรคมุ่งธรรมจริง ๆ ท่านเป็นอย่างนั้น สมบัติเงินทองข้าวของได้มานี้ท่านก็ ไม่ได้สั่งสม ท่านทำประโยชน์ให้โลกทั่วไปหมด ท่านไม่ได้มาสั่งสมนะ ไอ้หลังลายนี้ท่านไม่ ค่อยยุ่งแหละสำหรับผู้มุ่งอรรคมุ่งธรรม ได้มาเท่าไรออกหมด ๆ ไอ้หลังลายที่เป็นตัวฤทธิ ตัวเดชสำคัญที่ท่าโลกให้เดือดร้อนอยู่เวลานี้ คือไอ้หลังลาย เวลานี้โลกกำลังเดือดร้อน เพราะไอ้หลังลายนี้ละ ได้มาเท่าไรไม่พอ ๆ ประสากระดาก ว่าให้มันชัด ๆ อย่างนี้ เอามาใช้ เป็นผลเป็นประโยชน์ทั่วหน้ากันพอให้เป็นความสะดวกสบาย ไม่ใช่เพื่อเป็นฟืนเป็นไฟจาก

กระตานั้นเผาหัวใจโลกให้เดือดร้อนวุ่นวายกันไปหมด   เวลานี้ไอ้หลังลายมีอำนาจมาก
ทีเดียว มันเหยียบย่ำทำลายไปได้หมด

คำว่าไอ้หลังลายคำเดียวเท่านั้นครอบไปหมด อำนาจมากที่สุดในสมัยปัจจุบันนี้ คือ
ไอ้หลังลายเป็นที่หนึ่ง ทำโลกให้เดือดร้อนอยู่เดี๋ยวนี้ ได้เท่าไรไม่พอๆ ตายแล้วไอ้หลังลาย
ไม่ได้มาเผา นะ เอาไฟเผาเอาถ่านไปเผากันต่างหาก ไอ้หลังลายไม่ได้มาเผา แต่หลอกคนให้
เดือดร้อน เผาคนทั้งเป็นคือไอ้หลังลายนั่นแหละ ตายแล้วมันไม่ไปเผา นะ มันเผาเวลาเป็น
ไอ้หลังลาย ใครมีไอ้หลังลายมากน้อยไม่พอ คำว่าไอ้หลังลายไม่มีคำว่าพอกกับผู้ใดเลย เป็น
บ้าไปด้วยกันหมดนั่นแหละ มันถึงเผาคนทั้งเป็น แต่เวลาตายแล้วมันไม่ไปเผาแหละ ต้อง
เอาไฟเผาเอาไฟไปเผา พวกเดียวกันไปเผากัน ให้พากันพิจารณา อย่าเป็นบ้ากับไอ้หลังลาย
นี่กันนะ

หลวงตาบัวใครจะว่าบ้าก็ตาม นี่ไม่ได้บ้า พิจารณาโดยธรรมแล้วถึงนำมาพูดนะ
ธรรมสมบัติที่มีประจำใจแล้วชุ่มเย็นทั่วถึงกันหมดคนเรา สิ่งเหล่านี้มีมากมีน้อยร้อนไป
ตามๆ กันหมดนั่นแหละ ว่าอาศัยๆ มันไม่ใช่เพียงอาศัย ความโลภเข้าไปไซ้ไม่มีเมืองพอก ก็
เกิดไฟเกิดไฟเผาไหม้กันไปทั่วโลกดินแดน มีไอ้หลังลายเป็นตัวเหตุ นะ ถ้ามีธรรมแทรก
เข้าไปแล้ว ได้มามากน้อยก็เพื่อความสะดวกสบาย ก็อยู่กินกันไปธรรมดาๆ ก็เป็นความสุข
สมเจตนาที่ผู้ตั้งขึ้นมาให้ไอ้หลังลายเป็นเครื่องใช้ เป็นเครื่องมือสำหรับความสะดวกในการ
อยู่รวมกันของมนุษย์เรา

แต่ไม่เป็นอย่างนั้น มันเอาไอ้หลังลายนี้ไปเผากันนั่นชิมันถึงเดือดร้อนเวลานี้นะ
การพูดทั้งนี้ไม่ได้ปฏิเสธไอ้หลังลาย ท่านนำมาใช้ ผู้ที่ตั้งขึ้นมาท่านคิดแล้ว เอามาใช้ให้เป็น
ผลเป็นประโยชน์ทั่วหน้ากัน เป็นความสะดวกสบาย ไม่ได้ตั้งขึ้นมาให้เป็นไฟเผาโลกนะ นี่
เป็นเจตนาที่แฝงขึ้นมากับไอ้หลังลายต่างหาก มันเอาไฟเผาโลกอยู่เวลานี้ ไอ้หลังลายก็เลย
เป็นตัวฤทธิ์ตัวเดชขึ้นมา มีเท่าไรได้เท่าไรไม่พอ นี่ละสมบัติภายนอก ใครจะหาความสุข
ความเจริญจากสมบัติภายนอกหาจนวันตาย มันก็จมไปจนวันตาย ไม่มีวันที่จะฟื้นฟูขึ้นมา
ได้เหมือนผู้สะอาดแสวงหาศีลหาธรรม

ผู้สะอาดแสวงหาศีลหาธรรม ได้มากได้น้อยตัวเองก็ชุ่มเย็น เฉลี่ยเผื่อแผ่ไปถึงเพื่อน
ฝูง ชุ่มเย็นไปตามๆ กันหมด และทั่วโลกต่างคนต่างมีธรรมแล้วเฉลี่ยถึงกันหมด การ
ทะเลาะเบาะแว้งกันมีน้อยมากคนมีแต่ความเสียสละ คนเห็นแก่ใจคนอื่นและตัวของตัว
เฉลี่ยกันแล้วเห็นใจกัน ไม่ได้มีอะไรทำกันง่าย ๆ ละนะ แต่กิเลสเป็นหัวหน้านั่นซี มันมีแต่
กอบแต่โกยแต่รีดแต่โลหทุกแบบทุกฉบับ ให้มาเป็นเจ้าเป็นนายเป็นรัฐบาล ก็เอาตัวเอา

ปอดของประชาชนมาเป็นอาหารว่างสับยากินกันตลอดเวลา นี่ละกิเลส ได้อำนาจขึ้นมาแล้ว ก็เป็นอำนาจปาเถื่อนละที่นี้ แทรกเข้าไปๆ บีบบังคับไปหมด

คนทุกข์คนจนก็เหมือนหมาตัวหนึ่ง คนที่มั่งมีด้วยการรีดการไถการกอบการโกย ด้วยวิธีการต่างๆ นั้นก็ผิ๊งผายลายตาเหมือนว่าจะไม่ตายนะ เวลาตายแล้วก็เอาไฟไปเผา เหมือนกันนั่นแหละ ไม่เห็นเป็นประโยชน์อะไร สิ่งเหล่านั้นไม่เห็นใครเอาสมบัติเงินทอง ข้าวของเหล่านั้นมาเผากัน ไม่เห็นไม่มี มีแต่เอาไฟเผาเอาไฟเผาเผาเผาเผา แต่เวลายังมีชีวิตอยู่ มันเผาคนทั้งเป็นก็คือสิ่งเหล่านี้แหละ เวลาตายแล้วมันไม่ได้มาเผา เอาไฟเผาต่างหาก พวกกันคิดบ้างซิ โลกมันร้อนมากนะ

นี่พูดถึงเรื่องกรรมฐาน ท่านมุ่งธรรมมุ่งธรรมท่านไม่มุ่งอะไร ดูตัวอย่างมาอยู่ในวัด ป่าบ้านตาด ชาตีสวรรณะใด เต็มไปหมดมาอยู่ที่นี่ ผาสุกร่มเย็นเสมอกันหมดเลย เพราะถือหลักธรรมหลักวินัยซึ่งเป็นหลักความถูกต้องดีงามมาแล้วจากศาสดาทุกๆ พระองค์ แสดงแบบเดียวกันหมด เมื่อนำมาใช้แล้วก็ซุ่มเย็นทั่วถึงกันหมดอย่างนี้แหละ ให้พากันยึด ไปปฏิบัติ

มองกันอย่ามองตั้งแต่ตัวเอง ให้มองทั่วถึงกันหมด ใครจนใครมีก็ดูกัน เฉลี่ยเผื่อแผ่กัน ทางวงราชการงานเมืองก็เหมือนกัน ที่ไหนที่มีมากมีน้อยก็ยิ่งกอบยิ่งโกยใช้ไม่ได้นะ วงราชการเป็นวงราชการ กินดับกินปอดประชาชนนั่นแหละ กินใหญ่เท่าไรยังเป็นยักษ์เป็นผีใหญ่ขึ้นมาๆ ประชาชนไม่มีดับมีปอดแหละ ทุกข์จนหนโลกคือประชาชน ผู้ที่สนุกกินสนุกโอ้อ่าฟูฟาก็คือพวกวงราชการที่เห็นแก่ตัว เห็นแก่พุงของตัวเองนั่นแหละ ส่วนมากเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงขอให้เฉลี่ยวงราชการก็ดี ให้ดูให้ทั่วถึง การปฏิบัติต่อประเทศชาติก็คือปฏิบัติต่อประชาชนนั่นแหละ

เราเป็นรัฐบาลหรือเราเป็นเจ้าของเป็นนายแล้วจากประชาชน ควรจะมองเห็นหัวใจประชาชนที่เขาทุกข์จนขั้นแค้นมีอยู่มากมาย ในเมืองไทยของเราที่ทั่วประเทศไทย คนทุกข์คนจนมีมากที่สุด คนมั่งมีที่ว่ามีนิดเดียวแต่เป็นไฟเผาโลกนะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ ให้พากันพิจารณา

(มีผู้ถวายปัจจัย) ได้มาแล้วนี่ก็เอาเข้าบัญชี ตีกระจายออกไปทั่วโลก วัดนี้ไม่มีสิ่งสม ได้เท่าไรออกหมดเลย เราเป็นหัวหน้าไม่มีการเก็บการสั่งสม มีเท่าไรหมดๆ เราทำประโยชน์ให้โลกสุดกำลังของเราที่มีชีวิตอยู่ วาระสุดท้ายทองคำเรานี้จะม้วนขาดกโนวันเผาศพเรา วันเผาศพเราตูปัจจัยไทยทานที่พี่น้องทั้งหลายนำมาบริจาคนี้ เราห้ามไม่ให้เอาไปใช้สุรุ่ยสุร่าย ประดับประดาตกแต่งศพหลวงตาบัวที่เนาพะแล้ว ไม่เกิดประโยชน์อะไร เรา

ห้ามไม่ให้เอาไปก่อสร้างนั้นนี้ ประดับประดาศพ เงินจำนวนเหล่านี้เราตั้งกรรมการเก็บรักษาไว้เรียบร้อย พอเสร็จเรียบร้อยแล้วเอาเงินจำนวนนี้ไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงเป็นวาระสุดท้าย อันนี้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนทั่วๆ ไปที่มีชีวิตอยู่ ส่วนเราตายแล้วไม่เกิดประโยชน์อะไร เอาไฟที่เป็นประโยชน์ต่อกันมาเผา นี้เราเขียนพินัยกรรมแล้ว

เรื่องเผาเราเผาที่ไหนก็ตาม ในเบื้องต้นเราก็คิดไว้ทำเมรุว่าจะเผาที่นี่ แต่มันก็ไม่แน่นอนนักเรื่องโลกอนิจจัง หากจะไปเผาที่ใดก็ตาม พินัยกรรมต้องเหนือตลอด ไปเผาที่ไหนพินัยกรรมต้องออกทันที เราเขียนพินัยกรรมไว้เรียบร้อยแล้ว ใส่ตู้ไว้เรียบร้อย เวลาเราตายเอาพินัยกรรมมากางเลย แล้วให้ปฏิบัติตามนี้อย่างเคร่งครัด นี่เป็นวาระสุดท้ายที่เราทำประโยชน์ให้โลก ชาตินี้เราพอทุกอย่าง สมกับที่ว่าเราสร้างความดีมาตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งปานนี้เป็น ๗๒ พรรษา สร้างตั้งแต่ความดี ไม่เคยได้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนว่า ไปทำความลามกจกเปรตที่ไหน หรือเป็นคนหน้าดีหน้าด้านเหยียบหัวพระพุทธเจ้าคือธรรมวินัยไป เราไม่ปรากฏ มีหิริโอตตปยะสะดุ้งกลัวตามหลักธรรมหลักวินัยตลอดมา

การสร้างความดี เรื่องศีลก็ให้บริสุทธิ์ตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งปานนี้ ที่จะได้คิดระแคะระคายว่าศีลของเราไม่บริสุทธิ์ไม่มี ด้วยเจตนาลามกของเราไม่มี สร้างธรรมก็สร้างจิตตภาวนาเรื่อยมาจนกระทั่ง เอาสรูปเลย จนเป็นที่พอใจ เราพอทุกอย่างแล้ว ในสามแดนโลกธาตุนี้เราปล่อยโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือแล้วภายในจิตใจของเรา มีแต่ธรรมทั้งแท่งเท่านั้นที่เราออกประกาศด้วยความเมตตาสงสารสัตว์โลก ไอ้กองมูตรกองคู่มันก็ไปเที่ยวโจมตีตามแบบมูตรคูของมัน ว่าอวดอุตริมนุสธรรมอย่างนั้นอย่างนี้ ให้มันเข้าไปกองขี้เข้าใจใหม่ ธรรมไม่ใช่กองขี้ เดินตามธรรมไปเรื่อยๆ เราไม่ได้สนใจกับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของสกปรก สนใจแต่สิ่งดีงามทั้งหลายที่จะมาทำประโยชน์ให้โลกเท่านั้น เราจึงทำมาอย่างนี้

ความดีทั้งหลายที่เราสร้างมานี้เราพอแล้วทุกอย่าง การติดดินนี้เพื่อโลกเพื่อสงสารด้วยความเมตตาต่างหาก เราไม่มีอะไรบกบางในตัวของเราเลย มีเท่าไรออกหมดๆ ตลอดมาเพื่อประโยชน์แก่โลก ตายแล้วก็อย่างว่านั่นแหละ สมบัติเงินทองข้าวของที่เขามาเผาศพเรา นี้ ให้ตั้งคณะกรรมการรวบรวม แล้วเอาเงินจำนวนทั้งหมดไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงเป็นวาระสุดท้ายที่เราช่วยโลก ส่วนเรานั้นเอาไฟเผาปุ๊บไปเลย หรือไม่เผาก็แล้วแต่เถอะเราไม่สนใจกับมันแหละ ประสากระดูกสนใจกับหัวมันอะไร มีสนใจตั้งแต่ช่วยโลกเท่านั้น เราได้ทำเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ทำให้ถึงขีดถึงแดนตลาดแห่งมรรคผลนิพพานจะจำขึ้นที่หัวใจเลย ไม่ต้องไปหาที่ดินฟ้าอากาศที่ไหน ท้องฟ้า

มหาสมุทร ไม่มีมรรคผลนิพพาน มีอยู่ที่หัวใจของผู้บำเพ็ญ บาบก็มีอยู่ที่นั่น เเผาที่หัวอก เป็นไฟอยู่ที่หัวอก บุญเมื่อเราสร้างแล้วก็เบิกบานอยู่ที่หัวใจ อย่างใจเวลานี้เราพูดจริงๆ ไม่มีอิริยาบถ ไม่ว่าจะยืนว่าเดินว่านั่งว่านอน จำอยู่ตลอดเวลา เรียกว่านิพพานเที่ยง ธรรมชาตินี้จะจำอยู่ด้วยความเที่ยงตรงของตน ด้วยอำนาจแห่งการปฏิบัติตะเกียกตะกาย การทำบุญให้ทาน รักษาศีล ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นความดี เป็นเครื่องหนุนให้จิตถึงความพ้นทุกข์ทั้งนั้นของท่านทั้งหลายได้อุดสำหรับพยายามทุกคน ๆ

ความดีนี้แหละจะเป็นเครื่องหนุนเราให้พ้นทุกข์ เราสร้างความดีเห็นไปทุกวัน ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน ไปนั่งภาวนาน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาสูทกิเลสไม่ได้เราก็มานพุดให้ฟัง ไม่ถอยๆ ถึงขนาดกุมมิ่งก็เคยพุดแล้ว คือเคียดแค้นให้กิเลส สู้มันไม่ได้ๆ ล้มหงายหมาๆ หงายไม่เป็นท่าเขาเรียกหงายหมา หงายเป็นท่าเขาเรียกหงายแมว ตบได้ เข้าใจไหม ไอ้หงายหมามีแต่ร้องแง๊กๆ ๆ เราก้เคยเป็น แต่เราเป็นแบบหงายแมวก้ไม่ผิด ไม่ได้ยอตัวเอง ถึงขนาดที่ว่า หือ มิ่งเอากูขนาดนี้เที่ยวหเรอ ยังไงกูก็ไมถอย กูจะเอามิ่งให้ม้วนเสื่อให้ได้ในวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไมถอย นี้เรียกว่าล้มหงายแมว ทางนี้ยังตบมันได้

พึดกันไปพึดกันมา สุดท้ายก็ตั้งตัวได้ ขึ้นเรื่อย ๆ เอาจนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นไป จากหัวใจจำขึ้นมา เป็นฟ้าดินถล่ม ก็ได้มาแล้วให้พี่น้องทั้งหลายฟัง นี่คือการสร้างความดีในวาระสุดท้ายที่ความดีพอเต็มที่แล้ว ฟ้าดินถล่ม ประกาศตนขึ้นใน สนธิฎฐิติโก ครั้งสุดท้ายไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า เป็นอันเดียวกันแล้ว ท้องฟ้ามหาสมุทรอะไรก็แบบเดียวกันหมด เช่นน้ำมหาสมุทร ฝนตกมาจากที่ไหน ไหลมาจากคลองใด พอเข้าถึงมหาสมุทรเป็นแม่น้ำมหาสมุทรสดๆ ร้อนๆ ด้วยกันหมด นี้ธรรมเมื่อเข้าถึงใจเต็มเหนี่ยวแล้วก็ป็นมหาวิมุตติมหานิพพานเช่นเดียวกันหมด จึงไม่จำเป็นจะต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า

นี้เราสร้างมาด้วยความพอของเราแล้ว ที่อยู่ตะเกียกตะกายนี้เราช่วยโลกต่างหากนะ เราไม่ได้ช่วยเรา สำหรับเราไม่มีปัญหาอะไรเลย เจ็บไข้ได้ป่วยก็รู้ว่ามันเป็นอยู่กับธาตุกับขันธของมัน เมื่อหมดสภาพแล้วมันก็ตายเหมือนกันทั่วโลกดินแดน แต่จิตนี้ไม่เป็นปัญหา ตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว ที่จะแกกิเลสตัวใดได้เป็นความทุกข์ความทรมานไม่เคยมี สอนโลก โลกจะมีความทุกข์มากน้อยเพียงไร เราสอนด้วยความบรมสุขในหัวใจของเรา เราไม่มีทุกข์ พระพุทธเจ้าสอนโลกไม่มีทุกข์ในพระทัย สวาททั้งหลายสอนโลกไม่มีทุกข์ในใจของท่าน ทั้งๆ ที่สอนโลกที่เต็มไปด้วยกองทุกข์ แต่องค์ท่านเองไม่มีทุกข์ จิตใจที่บริสุทธิ์

แล้วจำอยู่ตลอดเวลาเลย นี่ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานคือพุทธศาสนา ให้พากันตั้งอก
ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

จับถูกต้องแล้วอย่าปล่อยวางนะ พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว เรา
เอาหัวใจนี้ออกประกันเลยทีเดียว ไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า ทูลถามอะไร อันเดียวกันเท่านั้น
พอ จำเอานะ เอละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz